

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 35

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 22/06/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Chư vị đồng học, chào mọi người. Ở đoạn “tích đức lũy công” sau cùng này, trong sách Liễu Phàm Tứ Huấn đã nói đến “tùy duyên giúp người”, câu nói này nếu dùng lời hiện nay mà nói thì chính là phục vụ cho chúng sanh. Những việc phục vụ cho chúng sanh thì quá nhiều, cho nên ông nói “loại ấy rất nhiều”. Nếu như không rời khỏi “ta, người, chúng sanh, thọ giả”, bốn tướng mà trong kinh Kim Cang gọi là: tướng ta, tướng người, tướng chúng sanh, tướng thọ giả, chưa có rời khỏi mà nhiệt thành phục vụ cho chúng sanh thì đây là thánh nhân của thế gian. Nếu như đem bốn tướng đoạn rồi, thật sự làm được: không tướng ta, không tướng người, không tướng chúng sanh, không tướng thọ giả, phục vụ cho tất cả chúng sanh trong pháp giới thì đây chính là Phật Bồ-tát, là đại thánh nhân của xuất thế gian, đây là điều chúng ta nhất định phải hiểu rõ. Thánh nhân thế xuất thế gian khác biệt là ở chỗ này. Thế nhưng phục vụ cho chúng sanh thì chỗ này ông đã nêu ra mười hạng mục, cũng chính là mười cương lĩnh, đã tổng quát tất cả những công việc phục vụ. Thứ nhất là “*cùng người làm việc thiện*”, khởi tâm động niệm, biết dùng tâm thiện đối xử với người, dùng tâm thiện để xử thế. Thánh nhân thế xuất thế gian đều giữ lấy nguyên tắc này, cho dù đối xử với người ác cũng dùng tâm thiện, lời thiện, hạnh thiện, đối xử với thù địch vẫn là tâm thiện, lời thiện, hạnh thiện, vậy mới có thể xưng là thánh. Vì sao vậy? Vì tánh người vốn dĩ là thiện.

Ở Trung Quốc, dạy võ lòng là dạy đọc Tam Tự Kinh, câu đầu tiên liền nói: “Người ban đầu, tánh vốn thiện.” Vì sao họ lại làm ác? Vì sao lại làm oan gia với chúng ta? Đây là do mê hoặc, là do hiểu lầm, là do bất giác; chính họ không biết, còn chúng ta thì rõ ràng. Họ dùng tâm ác, hạnh ác đối xử với ta, ta không thể dùng tâm ác, hạnh ác đối xử lại với họ, đạo lý ở trong đây họ không hiểu rõ, còn chúng ta hiểu rõ. Nếu như thường giữ tâm thiện như vậy thì hết thấy chúng sanh trong tận hư không khắp pháp giới không có chuyện không thể chung sống. Người ta không thể chung sống với ta, không nên đi trách cứ họ, mà phải quay trở lại phản tỉnh chính mình. Nếu như bản thân không có lỗi lầm thì sao lại không thể chung

sống với người khác được? Có một số người không thông suốt đạo lý, luôn đem lỗi lầm đùn đẩy cho người khác, cho nên bản thân họ cho dù chăm chỉ tu học, tinh tấn không giải đãi nhưng cũng không thể chứng quả. Thậm chí là cũng không thể khai ngộ, nguyên nhân là không thể tiêu trừ nghiệp chướng của chính mình, không biết được lỗi lầm của chính mình ở đâu. Phần trước đã nói qua, nếu muốn “tích đức lũy công” thì nhất định phải bắt tay từ chỗ khó khắc phục nhất. Dùng tâm thiện, hạnh thiện đối xử với người ác, đối xử với oan gia, đây là việc rất khó làm, phải bắt tay từ chỗ này, từ chỗ này mà bắt đầu làm, chúng ta mới chân thật quay đầu, chân thật giác ngộ.

Thứ hai là “giữ lòng yêu kính”. Đặc biệt là chủng tộc khác nhau, tôn giáo khác nhau, thường xuyên xảy ra hiểu lầm gây chia rẽ, tạo thành biết bao nhiêu chuyện không như ý, nguyên nhân là do đối đãi với các tôn giáo khác nhau, chủng tộc khác nhau không có tâm yêu kính. Họ không biết tất cả chúng sanh trong hư không pháp giới là một thể, là chính mình, không kính yêu người khác chính là không kính yêu chính mình. Nhà Phật gọi là pháp thân, pháp thân chính là tất cả chúng sanh trong hư không pháp giới, bạn học Phật, bạn phát nguyện muốn thành Phật, thành Phật nhất định phải chứng được pháp thân thanh tịnh. Bạn đối với chủng tộc khác nhau, tôn giáo khác nhau nếu có phân biệt, nếu có chấp trước thì bạn vĩnh viễn không thể chứng được pháp thân; hay nói cách khác, bạn vĩnh viễn không thể viên thành Phật đạo, chẳng phải là hại chính mình rồi sao? Tu hành, trước tiên phải giác ngộ. Cổ đức dạy chúng ta “tín, giải, hành, chứng”, bạn không có tín giải thì sự hành trì của bạn là tu mù luyện đui, chính mình tu mù luyện đui, chính mình có biết hay không? Không biết, chính mình cho rằng tu hành rất giỏi, còn muốn dạy người khác. Cho nên trong kinh, Phật nói cho chúng ta biết rất rõ ràng, dạy chúng ta không nên tin vào suy nghĩ của chính mình; cũng chính là nói không nên tin vào kiến giải của chính mình, không nên tin vào tư tưởng của chính mình. Lời Phật nói là lời chân thật.

Đến khi nào bạn mới có thể tin vào tư tưởng, kiến giải của chính mình? Sau khi chứng được A-la-hán thì có thể tin vào cách nghĩ, cách nhìn của mình không sai. A-la-hán là cảnh giới gì? Kiến tư phiền não đã đoạn, chúng ta xem thấy trong kinh Kim Cang, tướng ta, tướng người, tướng chúng sanh, tướng thọ giả đều không còn. Không những Tứ quả A-la-hán không còn, trong kinh Kim Cang nói rõ ràng với chúng ta là Sơ quả Tu-đà-hoàn đã không còn. Hay nói cách khác, bạn vẫn còn bốn tướng này thì Tu-đà-hoàn cũng không chứng được, cách nghĩ, cách nhìn của bạn không phải chính xác, là sai lầm. Dem điều sai lầm cho rằng

chính xác thì chính xác vĩnh viễn rời xa bạn, vĩnh viễn không thể chứng đắc. Cho nên người sơ học Phật pháp, sơ học chính là chỉ cho trước khi chưa chứng được quả A-la-hán thì không được rời khỏi Phật Bồ-tát. Phật Bồ-tát giống như bảo mẫu vậy, rời khỏi họ thì sẽ phát sinh vấn đề, sẽ xảy ra nguy hiểm, thậm chí là mất cả sinh mạng, ở trong Phật pháp gọi là mất đi huệ mạng. Cho nên người tu hành thời xưa, chúng ta xem thấy ở trong Cao tăng truyện, xem thấy trong Thiện nữ nhân truyện, Cư sĩ truyện, người tu hành tại gia, xuất gia không rời khỏi thiện tri thức. Có người cả đời thân cận thiện tri thức, đến khi thiện tri thức vãng sanh rồi thì mới rời khỏi, mới đi giáo hóa một phương, ý nghĩa này rất sâu, rất rộng, chúng ta cần thể hội thật kỹ.

Thứ ba là *“thành toàn việc thiện của người”*. Nhất định phải biết ta người không hai, chúng sanh có tâm phân biệt, có tâm chấp trước, Phật Bồ-tát không có, người giác ngộ không có. Chúng ta ở Singapore qua lại với các tôn giáo khác, chúng ta nhiệt thành giúp đỡ họ, họ làm việc tốt, chúng ta thành tựu cho họ. Có rất nhiều người hỏi tôi, những cúng dường này của tín đồ Phật giáo chúng ta đóng góp là muốn làm việc cho Phật giáo, vì sao pháp sư ngài lại đem đi giúp đỡ tôn giáo khác vậy? Tôi nói, tôi không hề giúp đỡ tôn giáo khác. Họ nói, thầy giúp đỡ nào là Hồi giáo, Ấn Độ giáo, Kitô giáo. Tôi nói, đó đều là Phật giáo, bạn có nghe nói ở trong pháp Đại thừa có một câu nói là “pháp nào không phải là Phật pháp” không? Họ gật đầu, có nghe nói qua. Những gì Kitô giáo cũng là Phật pháp, Thiên Chúa giáo cũng là Phật pháp, Hồi giáo cũng là Phật pháp, không có pháp nào không phải Phật pháp, tôi không hề làm việc cho ngoại đạo, tôi làm việc cho Phật giáo. Bạn có cách nghĩ sai lầm này, cách nhìn sai lầm này tức là bạn không có hiểu biết gì về kinh Đại thừa. Phật dạy chúng ta phải bỏ đi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, còn bạn thì vẫn đang giữ lấy kiên cố vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, vậy thì bạn đến ngày nào mới trở thành đệ tử Phật? Tâm lượng của Phật là “tâm bao thái hư, lượng chu sa giới”, các bạn đều biết, thường xuyên đọc, thường niệm trên miệng thế nhưng tâm lượng của mình thì vẫn là rất nhỏ bé, vẫn là không thể bao dung người, chúng ta không tuân thủ giáo huấn của Phật-đà.

Các bạn biết yêu thương động vật, yêu thương súc sanh, chẳng lẽ chủng tộc khác nhau, tôn giáo khác nhau, bạn liền đối lập với họ hay sao? Chúng sanh, động vật cũng là chủng tộc khác nhau, vì sao đối với chúng thì yêu thương, còn đối với người thì không yêu thương? Học Phật đã học đến đâu rồi? Tụng kinh đã tụng đến đâu rồi? Hồ đồ đến mức như vậy, cần phải giác ngộ. Mở quyển kinh ra, từng câu từng chữ suy nghĩ nhiều hơn, phải nghĩ rõ ràng, nghĩ cho sáng tỏ. “Thành

toàn việc thiện của người”, “người” ở chỗ này nói là nghĩa rộng, hết thấy chúng sanh thập pháp giới đều bao gồm ở trong đó. Chỉ cần là người ta làm việc tốt, chúng ta nhìn thấy, nghe thấy thì nhất định không đố kỵ, nhất định không được tổn hại, phải phát tâm tùy hỷ công đức, tận tâm tận lực giúp đỡ họ, thành toàn cho họ chính là thành toàn cho mình, thành toàn đức hạnh của mình, thành toàn tánh đức của mình.

Thứ tư là “*khuyên người làm việc thiện.*” Không những khuyên bằng miệng mà còn phải khuyên bằng thân. Khuyên bằng miệng là lời nói, viết thành sách, làm thành văn cũng được xem là khuyên bằng miệng. Chính mình nhất định phải nỗ lực, làm ra tấm gương tốt là khuyên bằng thân. Trong kinh điển, Phật thường dạy chúng ta: “Thọ trì đọc tụng, vì người diễn nói.” Diễn là biểu diễn, biểu diễn là khuyên bằng thân, phải làm ra tấm gương tốt cho người ta xem, làm mẫu mực cho người, khởi phát ý nguyện học tập của người.

Thứ năm là “*cứu người lúc nguy cấp.*” Những gì mà mỗi một điều nói ở đây, hàm nghĩa đều sâu rộng vô tận, khi tai nạn hiện tiền thì cứu giúp đã không còn kịp nữa, cho nên cứu người lúc nguy cấp là phải biết phòng họa khi chưa xảy ra. Nguy cấp là sanh ra từ chỗ nào vậy? Đều là sanh ra từ tạo ác nghiệp. Cứu người lúc nguy cấp thật sự là việc quan trọng, tức là phải dạy họ đoạn ác tu thiện, chuyển mê thành ngộ, có vậy thì nguy cấp mới có thể thật sự tiêu trừ. Nhưng mà bạn nghĩ thử xem, dạy người đoạn ác tu thiện mà chính mình không thể đoạn ác tu thiện thì làm sao người ta tin tưởng? Khuyên người ta chuyển mê thành ngộ mà chính mình vẫn mê hoặc điên đảo thì người ta làm sao giác ngộ? Cho nên chư Phật Bồ-tát, tất cả đều bắt đầu làm từ chính mình. Các ngài dạy chúng ta buông xả danh văn lợi dưỡng, bản thân các ngài thật sự đã làm được; ba y một bát, du hóa nhân gian, chân thật làm được sáu căn thanh tịnh, mây trần không nhiễm. Chúng ta nhìn thấy hình ảnh này thì có cảm nghĩ gì? Có giác ngộ ra từ những tấm gương, hình tượng này hay không? Thật sự giác ngộ trở lại thì nhất định sẽ rất hoan hỷ noi theo, học tập theo, đây là đã giác ngộ. Nếu như vẫn không làm được thì chưa giác ngộ; không những không làm được mà ý niệm vẫn chưa chuyển trở lại. Việc đầu tiên là chuyển ý niệm trở lại, rồi sau đó ở trên sự tướng thì không khó làm được. Chúng ta cũng có một số đồng tu rất muốn học Bồ-tát hạnh, rất muốn tu Bồ-tát đạo, thế nhưng học thế nào cũng không giống, nguyên nhân ở đâu? Ý niệm chưa chuyển trở lại, vẫn là tâm phàm, vẫn là tâm mê, vẫn sống trong tình chấp như cũ, chưa giác ngộ, cho nên học theo vô cùng vất vả, vô cùng khó khăn, rất dễ thoái chuyển, đạo lý ở chỗ này.

Cũng chính bởi vì nguyên nhân này, cho nên chư Phật Bồ-tát thị hiện luôn lấy giảng kinh thuyết pháp làm hình tượng hàng đầu. Mục đích của giảng kinh thuyết pháp chính là giúp chúng ta phá mê khai ngộ, sau khi ngộ rồi thì việc gì cũng dễ làm, chưa ngộ thì khó, quá khó, quá khó! Cho nên Phật pháp, không những là Thiền tông, mà Giáo hạ cũng là như vậy, sau khi ngộ mới khởi tu, chưa ngộ thì tu cái gì? Chỉ riêng Tịnh tông là đặc biệt, Tịnh tông là giải hành đồng thời cùng tiến, trong những pháp môn khác đều là sau khi ngộ rồi mới khởi tu, không ngộ thì không có chỗ hạ thủ. Sự thù thắng của Tịnh tông chính là dù không ngộ thì một câu A-di-đà Phật cũng có thể thật thà mà niệm, một mặt niệm Phật, một mặt cầu giác ngộ, tiến hành cùng nhau, đây là ở trong vô lượng pháp môn chỉ có pháp môn này, cho nên gọi là “giáo ngoại biệt truyền”, không phải nói là người niệm Phật thì không cần cầu giác ngộ. Đặc biệt là người muốn phát tâm hoằng pháp, không giác ngộ thì lấy gì hoằng pháp? Lấy gì dạy người? Cho nên giác ngộ là vô cùng quan trọng. Chân thật giác ngộ thì nguy cấp mới có thể rời khỏi, hơn nữa bạn cũng có năng lực cứu người lúc nguy cấp. Mười câu này chúng ta đã giảng được một nửa, thời gian hết rồi. Hôm nay giảng đến chỗ này.